

Роздоломічування. В зоні давнього поверхневого звітрювання вапняково-доломітових порід під впливом поверхневих вод, збагачених на сульфати кальцію, проходить інтенсивне заміщення доломіту кальцитом, тобто роздоломічування веде до кальцитизації породи з утворенням своерідної структури заміщення. За хімічним складом ці породи відносяться до групи доломітових вапняків або вапнякових доломітів.

Кальцитизація порід проходить трьома способами: 1) заміщення доломітових ромбоєдрів з периферії; 2) заміщення зонарних ромбоєдрів доломіту з периферії та з середини; іноді спостерігається повне заміщення ромбоєдрів доломіту кальцитом; 3) поява в доломіті численних прожилків, іноді з піритом.

Перші два способи кальцитизації проходять виключно в зоні поверхневого звітрювання. Про це свідчить приуроченість цього типу порід до перерви в осадконагромадженні на межі нижнього та середнього карбону. Роздоломічені вапняково-доломітові породи нерідко утворюють пласти потужністю до 3—8 м і мають значне поширення на площі в районі с. Марківка. Третій же спосіб являє собою типову епігенетичну кальцитизацію, не пов'язану з поверхневим звітрюванням.

Сульфатизація я. У вапняках нижньобашкирської карбонатної товщі сульфатизація виражена в появі тонких прожилків та корок гіпсу в приконтактовій зоні вапняків та вугільних проверстків. Простежується сульфатизація на окремих невеликих ділянках, де відбувалася значна циркуляція підземних вод.

Проведені дослідження вторинних змін карбонатних порід разом із загальногеологічними умовами мають велике значення для правильного розуміння генезису будь-яких проявів корисних копалин.

ЛІТЕРАТУРА

1. Копелинович А. В.— В кн.: Труды ГИН АН СССР, 1965, 121.
2. Коссовская А. Г. и др.— ДАН СССР, 1957, 116, 2.
3. Пустовалов Л. В.— В кн.: Труды ГИН АН СССР, 1956, 5.
4. Страхов Н. М.— Изв. АН СССР, сер. геол., 1953, 5.
5. Страхов Н. М.— Труды ГИН АН СССР, 1956, 4.
6. Страхов Н. М.— В кн.: Методы изучения осадочных пород, 1. Госгеолтехиздат, М., 1957.
7. Страхов Н. М., Логвиненко Н. В.— ДАН СССР, 1959, 125, 2.
8. Хворова И. В. Атлас карбонатных пород среднего и верхнего карбона Русской платформы. Изд-во АН СССР, М., 1958.

Інститут геологічних наук
АН УРСР

Стаття надійшла
1.XII 1966 р.

ДО СТРАТИГРАФІЇ ВЕРХНЬОЇ ЮРИ — НИЖНЬОЇ КРЕЙДИ ПІВДЕННО-ЗАХІДНОЇ ЧАСТИНИ ДНІПРОВСЬКО-ДОНЕЦЬКОЇ ЗАПАДИНИ

*О. К. Каптаренко-Черноусова, М. А. Воронова,
К. С. Супрунюк, Й. М. Шайкін, І. М. Ямниченко*

Мезозойські відклади Дніпровсько-Донецької западини містять промислові поклади нафти і газу (Шебелинка, Качанівка, Більськ, Радченки та ін.) та мають інтенсивні нафтопрояви (Чорнухи, Велика Загорівка). У межах північно-західної частини западини на ділянках з підвищеними потужностями відклади мезозою є перспективними щодо нафтогазоносності.

Мезозойський комплекс відкладів містить водоносні горизонти, які мають важливе народногосподарське значення. Мезозойський період характеризується інтенсивністю тектонічних рухів, які обумовлюють формування локальних піднять в осадовому чохлі та просторовий перерозподіл таких корисних копалин, як нафта й газ.

У зв'язку з вищесказаним детальне вивчення стратиграфії мезозойських відкладів набуває великого значення для практичного вирішення цілого ряду народногосподарських завдань.

Північно-західна частина западини, розглядувана в даній статті, обмежена на південному сході р. Сула, а на північному заході—р. Дніпро (територія діяльності тресту «Чернігівнафтогазрозвідка»). Тут мезозойські відклади виявлені на різних глибинах більш, ніж 1000 свердловинами. При зіставленні розрізів свердловин, розташованих у різних тектонічних зонах і навіть у межах одного підняття, виявилось, що деякі горизонти зіставляються дуже погано.

У травні 1965 р. в Чернігові з ініціативи тресту «Чернігівнафтогазрозвідка» відбулася нарада, присвячена уточненню стратиграфії верхньоюрських та нижньокрейдових відкладів північно-західної частини Дніпровсько-Донецької западини, за участю співробітників ІГН АН УРСР, колишнього Геолкому УРСР, Держгеолкому БРСР та тресту «Чернігівнафтогазрозвідка». Було розглянуто результати палеонтологічних досліджень (молюски, форамініфери, харові водорості, спори і пилок). Детальні зіставлення розрізів верхньоюрських та нижньокрейдових відкладів з врахуванням палеонтологічних, літологічних і каротажних даних привели до висновків, які підтверджують рішення наради по стратиграфії юрських відкладів України (Київ, 1964 р.), значно уточнюючи ряд питань.

Якщо раніше волзький (титонський) ярус виділявся досить умовно, то тепер він одержав палеонтологічне обґрунтування за рядом викопних груп (форамініфери, спори і пилок, харові водорості та остракоди). З'явилася можливість більш обґрунтовано проводити границю між юрськими та крейдовими відкладами. У відповідності з рішеннями наради 1964 р. уточнені об'єм і палеонтологічна характеристика кімериджського ярусу, нижня частина якого довгий час через відсутність характерної фауни включалася до оксфордського ярусу. В зв'язку з цим також вдалося значно уточнити границю між оксфордським і кімериджським ярусами. На нараді проведена важлива робота по зіставленню юрських розрізів з різних районів північно-західної частини Дніпровсько-Донецької западини, що характеризується істотно неоднаковими товщами осадків як за повнотою (рис. 1), так і за літологічним та фаціальним їх складом. Результати роботи наради у Чернігові значно наблизили схему стратиграфії, що була вироблена на нараді в Києві у 1964 р., до практики. Виробничі організації одержали можливість однозначно і більш точно розчленувати юрські розрізи згідно з цією схемою. Найбільше значення у цій частині западини має детальне розчленування верхньоюрських відкладів, які представлені тут досить повно.

Верхньоюрські утворення розчленовані на чотири яруси: келовейський, оксфордський, кімериджський, волзький (рис. 2).

Об'єм і границі келовейського ярусу зберігаються відповідно до стратиграфічних схем минулих років.

Оксфордські відклади представлені двома основними типами розрізів: перший — здебільшого блакитно-сірими вапнистими глинами з проверстками вапняків; у подошві ярусу постійно спостерігається стійка верства вапняку невеликої потужності. Для другого розрізу характерна наявність товщі сірих окременілих мергелів та опоковидних алевролітів.

Оксфордські відклади розповсюджені скрізь і витримуються на більшій частині території, причому в районі на схід від м. Ніжин до с. Іваниця спостерігається переважання розрізу другого типу. Загальна потужність змінюється від 51 до 81 м.

Для верхнього під'ярусу (зона *Amoeboceras alternans*) характерним є такий комплекс форамініфер (О. К. Каптаренко-Черноусова):

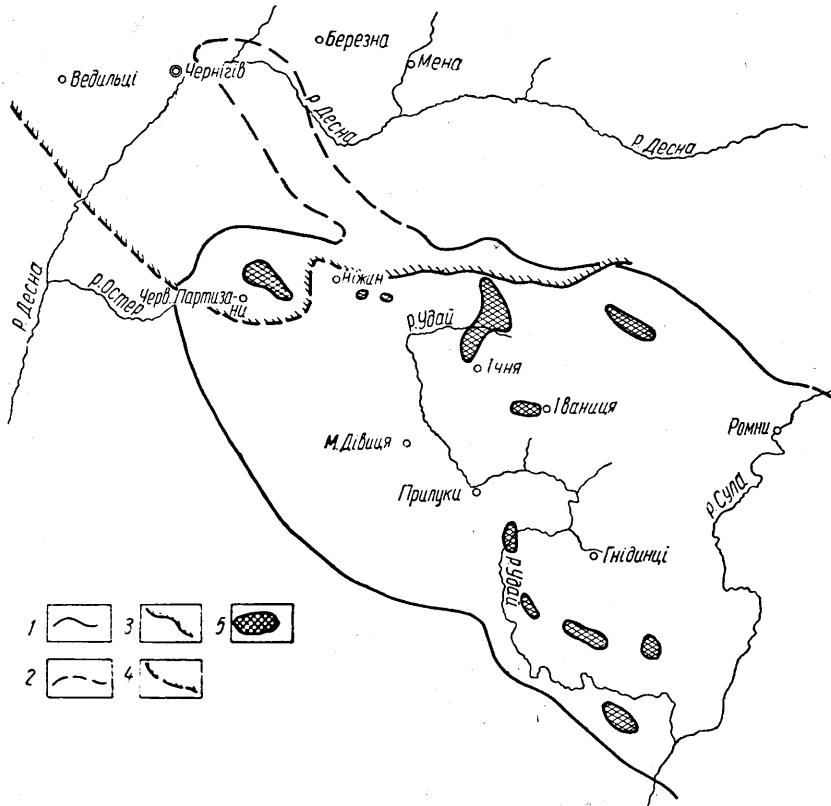

Рис. 1. Схема поширення валанжинських і волзьких відкладів у північно-західній частині Дніпровсько-Донецької западини.

1 — межа поширення відкладів волзького ярусу; 2 — те ж (допустиме); 3 — межа поширення відкладів валанжинського ярусу; 4 — те ж (допустиме); 5 — відсутність відкладів волзького і валанжинського ярусів у склепіннях соляних структур.

Lenticulina compressaformis (Paalz.), *L. russiensis* (Mjatl.), *Spirophthalmidium milioliniforme* Paalz., *Sp. stuijense* Paalz., *Spirillina kübleri* Mjatl., *Epistomina uhligi* Mjatl.

У нижньому під'ярусі є характерними: для зони *Perisphinctes plicatilis*, *Cardioceras zietenii* — *Lenticulina primaeformis* (Mjatl.), *L. angustissima* (Wisn.), *Spirophthalmidium pseudocarinatum* Dain, *Sp. milioliniforme* Paalz., *Sp. stuijense* Paalz., *Spirillina kübleri* Mjatl.; для зони *Cardioceras cordatum* — *Dentalina gümbeli* Schwager, *Lenticulina brückmanni* (Mjatl.), *L. integra* Kapt., *Planularia subcompressa* (Schw.), *Spirophthalmidium pseudocarinatum* Dain, *Trocholina transversarii* Paalz., *Epistomina uhligi* Mjatl., *E. intermedia* Mjatl.

Оксфордські відклади у склепіннях деяких солянокупольних структур зазнають значних літофаціальних змін в результаті зростання структур одночасно з осадконагромадженням. Глини, вапняки на крилах у бік склепіння переходять в алевроліти та пісковики (Великозагорів-

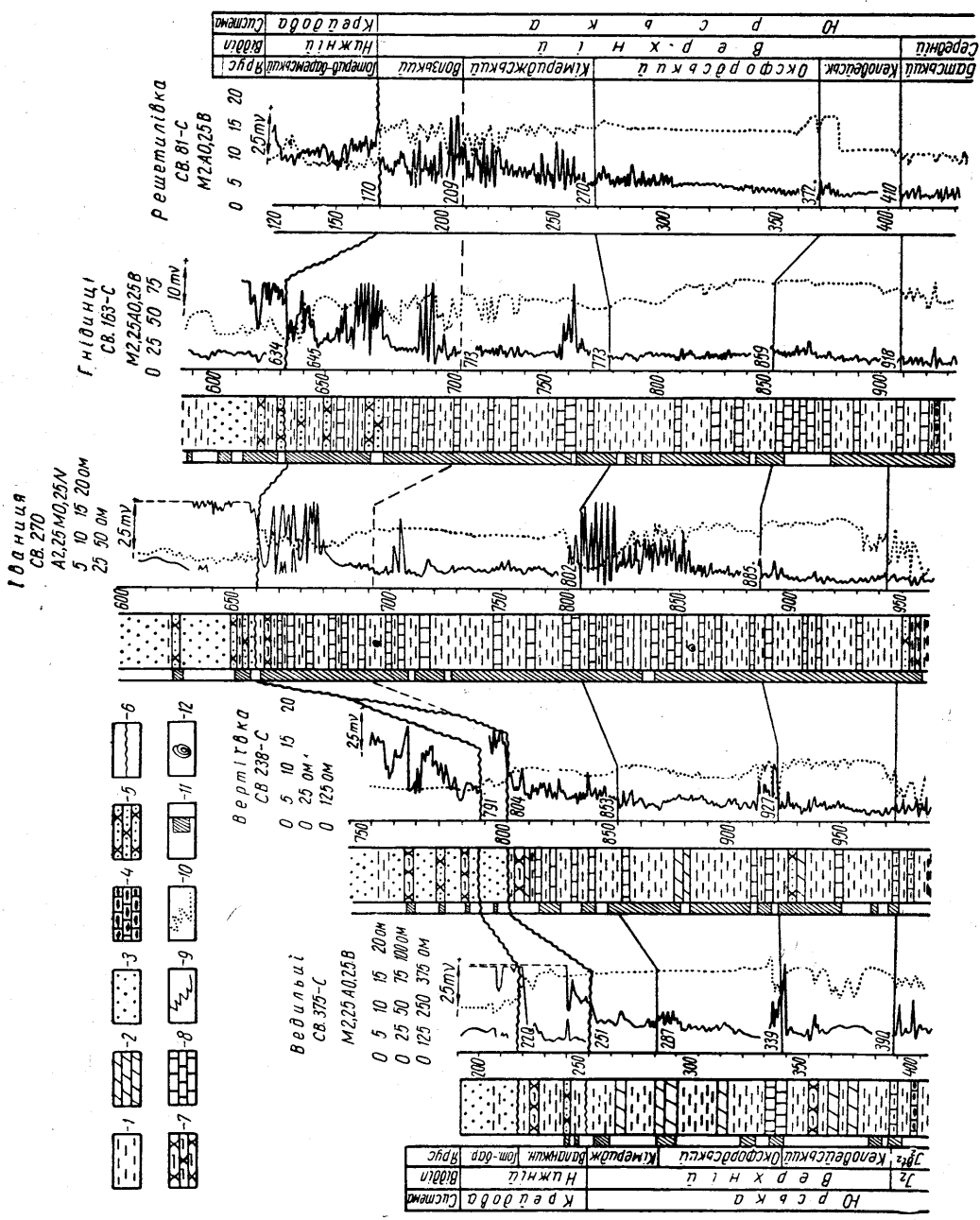

Рис. 2. Зіставлення розрізів верхньюрських відкладень північно-західної частини Дніпровсько-Донецької западини.

1 — глина; 2 — мергель; 3 — пісок; 4 — сланець; 5 — пісковик; 6 — стратиграфічні невідності; 7 — алевроліт; 8 — вапняк; 9 — вапняк; 10 — вапняк; 11 — вапняк; 12 — вапняк

ська структура). На електрокаротажних діаграмах глинам оксфордського ярусу відповідають низькі уявні опори і позитивні аномалії ПС. Вапняки часто мають більш високий опір та негативну аномалію ПС (Гнідинцівська структура). Границя між J_3^{km} та J_3^{oxf} нечітка.

Кімериджські відклади представлені товщею зеленувато-сірих слабо карбонатних глин із зернами глауконіту, численними проверстками мергелів та вапняків. Розташовані ці утворення повсюдно, за винятком склепінь деяких солянокупольних структур, де вони розмиті (Велика Загорівка). Найбільш повний розріз спостерігається біля с. Іваниця, де потужностей досягає 96 м. На північний захід відбувається зменшення потужностей внаслідок розмиву деяких частин ярусу.

Кімериджський ярус виділений в об'ємі двох під'ярусів, встановлених нарадою по стратиграфії юрських відкладів України 1964 р., з деяким уточненням верхньої границі.

Для верхнього під'ярусу, в складі якого виділяються (зверху донизу): а) верстви з *Exogyra virgula* та б) зона *Aulacostephanus pseudomutabilis*, характерні такі форамініфери (О. К. Каптаренко-Черноусова): *Ammobaculites elenae* Dain, *Lenticulina costata* (Ficht. et Polj.), *L. posttumulida* (Dain), *L. infravolgaensis* (Furss. et Polj.), *Epistomina alveolata* Mjatl.

Для нижнього кімериджу з амонітами *Rasenia sp.*, *R. mniounikensis*, *Ringsteadia cuneata* та ін. (І. М. Ямниченко), характерні форамініфери (О. К. Каптаренко-Черноусова): *Lenticulina russiensis* (Mjatl.), *L. münsteri* (Roemer), *L. wisniowski* (Mjatl.).

Місцями зустрічається також вид, характерний для верхнього оксфорду — *Spirophthalmidium milioliniforme* Palz.

На електрокаротажних діаграмах глини характеризуються низькими уявними опорами і позитивною аномалією ПС. Піщані відміни мають більш високий уявний опір та негативну аномалію ПС.

Волзький ярус представлений двома товщами порід: нижньою — зеленими глауконітовими пісковиками та алевролітами, які переверстовуються із зеленувато-сірими глинами та сірими вапняками, доломітами, а також верхньою — строкатобарвними глинами та алевролітами.

У нижній товщі зустрінуто форамініфери (О. К. Каптаренко-Черноусова): *Pseudocyclamina rogalai* Cushman et Glaz., *Lenticulina* ex gr. *infravolgaensis* (Furss. et Polj.), *L. kaschpurica* (Mjatl.), *Eoguttulina arcana* Dain, *Lenticulina cristellarioides* (Dain) in litt., *Turrispirillina amoena* Dain, *Trocholina* cf. *umbo* Frenztz.

Вказаний комплекс форамініфер нагадує комплекс з кімеридж-тионських відкладів Передкарпатського прогину.

Із зелених глауконітових пісковиків та алевролітів, що виявлені свердловинами 576-с (глибина 504—410: 15 м) та 577-с (глибина 446—450 м) на Пирятинській площі, був виділений спорово-пилковий комплекс. Процентне відношення спор окремих родин папороті та голонасінних рослин цього комплексу представлене: Sphagnaceae—0,5%, Lycopodiaceae—0,5%, Selaginellaceae—1%, Osmundaceae—0,5%, Schizaeaceae—1%, Gleicheniaceae—1%, Dicksoniaceae (р. *Coniopteris*—2,5%, р. *Cibotium*—2,5%), Cyatheaceae—1%, Dychtiophyllum—0,5%, Bennettitaceae—0,5%, р. *Psophosphaera*—0,5%, Ginkgoaceae—5%, Cucadaceae—0,5%, *Classopollis* Pfl. (76,5%—88,2%), Podocarpaceae—0,5%, Pinaceae—1%.

Характерною для спорово-пилкового комплексу є значна перевага пилкових зерен роду *Classopollis* Pfl. Пилок роду *Classopollis* Pfl. віднесено до вимерлої групи рослин, систематичне положення яких може бути встановлене тільки в межах порядку хвойних рослин. Максимальні знахідки пилкових зерен роду *Classopollis* Pfl. пов'язані головним чином з відкладами верхньої юри.

Даний спорово-пилковий комплекс аналогічний виділеному комплексу з порід в районі с. Шебекіно на Воронежському кристалічному масиві. В. М. Преображенська (1961 р.) на основі фауністичних знахідок відносить вмшуючі їх породи до зони *Dorsoplanites panderi* волзького ярусу.

У верхній строкатобарвній товщі зустрічаються остракоди та харові водорості.

В свердловині 163-с Гнідинцівської площі у зразках з глибин 648—660,7 м Чорнухинської площі (свердловина 109-с, глибина 716—721 м) виявлені Й. М. Шайкіним харові водорості: *Flabellochara harrisi* (Peck) Grambast, *Nadosoclavator nodosus* (Peck) Maslov, *Mesochara voluta* (Peck), *M. harrisii* (Mädler), *M. amoena* (Mädler), *Obtusochara prima* Mädler.

Всі перелічені види харофітів зустрічаються у верхньоюрських відкладах Європи та Північної Америки, а три перших види продовжують існувати в нижній крейді США. Аналіз стратиграфічної приуроченості вказує, що цей комплекс харофітів характерний для найбільш верхньої частини верхньоюрських відкладів.

Осадки волзького ярусу розвинуті в районі Леляки — Гнідинці — Чорнухи. Їх потужність змінюється від 25 до 75 м (рис. 1 та 2).

На електрокаротажних діаграмах відклади волзького ярусу характеризуються чіткою розчленованістю. Вапняки мають високий опір і негативну аномалію на кривій ПС незначного розміру, а глини — низькі уявні опори і позитивну аномалію ПС. Пісковики та алевроліти мають проміжну характеристику по електрокаротажу і значну негативну аномалію на кривій ПС. Границя між кімериджським та волзьким ярусами характеризується значним збільшенням уявних опорів при переході з відкладів кімериджського ярусу у волзький та перепадом на кривій ПС.

В товщі нижньої крейди виділено відклади валанжину, готеривбарему, апту й альбу (рис. 3).

Валанжинський ярус складається темно-сірими і зеленуватими алевритами та алевритистими глинами. На вивченій території осадки цього ярусу поширені на північ та північний захід від лінії Бахмач—Козелець. Вони залягають з розвивом на різних горизонтах верхньої юри: волзького, кімериджського та оксфордського ярусів. У деяких пунктах в основі валанжинських відкладів спостерігаються конкреції фосфоритів, гравій, крупнозернистий пісок. Максимальні потужності їх зафіксовані в районі Мени та Максак, де вони досягають 42 м.

Довгий час цю малопотужну пачку геологи відносили до кімериджу, а пізніше — до нижньоволзького ярусу (К. І. Кузнецова, А. Т. Приладних*). За останній час з вищеописаних порід Є. В. Мятлюк були виділені піщані форамініфери (збори І. І. Литвина) — *Glomospirella glaultina* (Berth), *Marginulina robusta* Reuss, *Marginulina* sp., *Marginulina pyramidalis* Ruch., що вказують на валанжинський вік.

На основі проведених М. А. Вороновою палінологічних досліджень 37 зразків по свердловинах різних площ (наприклад, свердловина 518, глибина 636,0—660,3 м Менської площі; свердловина 513, глибина 601,2—610,2 м Максаківської площі; свердловина 357, глибина 437—455,7 м та свердловина 354, глибина 377—382,75 м Великозагорівської площі та ін.) був виділений валанжинський спорово-пилковий комплекс. Цей комплекс характеризується різноманітним складом папоротевих і пилкових зерен голонасінних рослин. Процентна участь деяких рослин така *Applanopsis* sp. 4,8—8%, *Selaginellaceae* 0,3—1,5%, *Os-*

* «Геология и перспективы нефтегазоносности некоторых районов СССР», вып. 4, 1964.

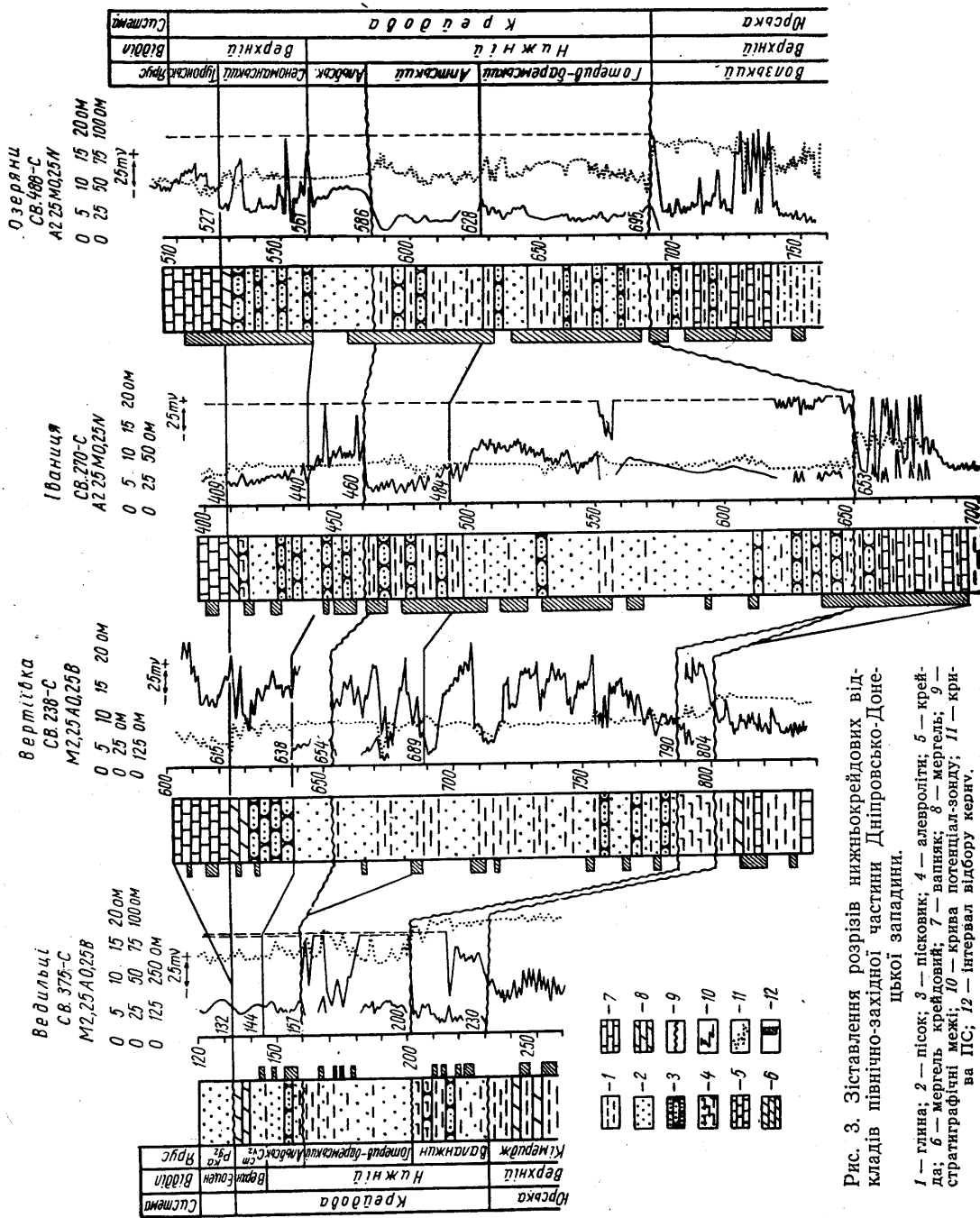

Рис. 3. Зіставлення розрізів нижньокрейдових відкладів північно-західної частини Дніпровсько-Донецької западини.

1 — глина; 2 — пісок; 3 — пісковик; 4 — алевроліт; 5 — крейда; 6 — мергель крейдовий; 7 — валяк; 8 — мергель; 9 — стратиграфічні межі; 10 — крива потенціал-зонду; 11 — крива ІС; 12 — інтервал вибору керну.

mundaceae 0,3—1,9%, Schizaeaceae 2,1—8%, Gleicheniaceae 15—30%, Dicksoniaceae 9—16,8%, Cyatheaceae 0,4—3,5%, Dipteridaceae 2,4—3,2%, Polypodiaceae 0,7—1,9%, Dipteridaceae 2,4—3,2%, Polypodiaceae 0,7—1,9%, Caytoniaceae 0,3—0,7%, Ginkgoaceae 2—3,4%, *Classopollis* Pfl. 1,7—6,9%, Pinaceae 11,6—23,6%, Cupressaceae 2,4—15,9%.

На діаграмах електрокаротажу відклади валанжинського ярусу в районі поширення максимальних потужностей мають незначні уявні опори та позитивну аномалію ПС. Останці валанжинських відкладів по каротажних діаграмах часто дуже важко відокремити від континентальних готерив-баремських утворень.

Готерив-баремські нерозчленовані відклади представлені повсюдно каоліністими білявими та строкатобарвними глинами, що перемежуються з пісками та пісковиками; у нижній частині розрізу спостерігаються сірі, піскуваті, вуглисті, жирні глини з рослинними рештками та алеволіти з включеннями глауконіту, що надають породі зеленуватого відтінку.

Ці відклади мають найбільше поширення у північно-західній частині Дніпровсько-Донецької западини. Вони залягають на породах різного віку нижньої крейди та верхньої юри.

Максимальні потужності (до 122 м) спостерігаються в присьовій частині западини, а в бік прибортових частин зменшуються до 22 м.

У нижній частині нерозчленованих готерив-баремських відкладів на Смілівській, Ічнянській та Глинсько-Розбишівській площах зустрінуто форамініфери (визначення О. К. Каптаренко-Черноусової та Є. В. Мятлюк); *Reophax* aff. *minutissima* Bart. et Br., *Haplophragmoides nonioninoides* (Reuss), *H. umbilicatula* Dain, *H. indecorus* Mjatl., *Ammobaculites schacae* Mjatl. in litt.

Палінологічно проаналізовані породи готерив-баремського віку з 20 свердловин різних площ (М. А. Воронова), які пробурені трестом «Чернігівнафтогазрозвідка»; в результаті цього був виділений спорово-пилковий комплекс.

Характерною особливістю комплексу є різноманітний видовий склад представників родини Schizaeaceae, серед яких зустрінуті спори з ребристою екзиною родини *Anemia* та *Pelletieria*, а також гладкі, горбчасті, зернясті, шипові спори роду *Lygodium*. Папороті родин Dicksoniaceae, Cyatheaceae, Matoniaceae, Dipteridaceae у спорових спектрах мають невеликий процентний склад. Спори плаунових, селягінелієвих, осмундових зустрінуті в невеликій кількості екземплярів.

У пилковому складі голонасінних рослин спостерігаються зерна родин Cusadaceae, Ginkgoaceae — 10%, Bennettitaceae — 8%, Podozmitaceae — 3,5%. Численний пилко хвойних з повітряними мішками крейдового обліку, головним чином родин Pinaceae (до 25,5%), Podocagraceae.

Постійно присутні у спектрах пилкові зерна таксодієвих та кипарисових. Поодинокими екземплярами відмічені пилкові зерна покритонасінних рослин.

Аптські відклади представлені у верхній частині темно-сірими вуглистими і сірими піскуватими глинами з проверстками бурого вугілля, які нижче змінюються пісковиками та алеволітами. Ці утворення дуже поширені, за винятком склепінь деяких структур, де вони розмиті (площі Ведильцівська, Великозагорівська). Потужність згаданих відкладів — від 10 до 54 м.

Палінологічно досліджені аптські утворення з 25 свердловин (понад 200 зразків) різних площ північного заходу Дніпровсько-Донецької западини (М. А. Воронова).

Аптський спорово-пилковий комплекс характеризується переважанням папоротеподібних (87%) над пилком голонасінних рослин.

Домінуючими компонентами в даному комплексі є спори роду *Gleichenia* (родина *Gleicheniaceae* — 69%), який представлено 17 видами. Спори родин осмундових та селягінелієвих представлені невеликою кількістю. Поодинокими екземплярами в комплексі присутні спори родини *Schizaeaceae*. В спорових спектрах постійно зустрічаються спори папороті родин *Hymenophyllaceae*, *Dicksoniaceae*, *Pteridaceae*, *Syathea-ceae*, *Polypodiaceae*. Характерними для аптських спорово-пилкових комплексів є пилкові зерна таксодієвих та кипарисових.

Постійно присутні, але у незначній кількості, пилкові зерна покритонасінних рослин.

Описаний аптський спорово-пилковий комплекс тотожний в цілому комплексам, що виділені Н. А. Болховітіною* (1951 р.) на Руській платформі (Московська, Курська, Воронежська області), Г. В. Шрамковою** (1963 р.) — на території Дніпровсько-Донецької западини та Воронежської області, де аптський вік підтверджується рослинними рештками, вивченими В. Д. Принадою.

Альбський ярус складається із зеленувато-сірих кварцово-глауконітових пісків. Перехід між ними поступовий, чіткої границі не спостерігається, тому верхню межу альбу з сеноманом провести важко. По каротажних діаграмах вони простежуються більш певно.

У склепіннях деяких солянокупольних структур (Червоні Партизани, Велика Загорівка) альбські відклади відсутні, і сеноманські утворення незгідно перекривають аптські, а в окремих випадках — готеривбаремські. Потужність альбських відкладів — від 10 до 29 м.

Опубліковані раніше дані про наявність цих відкладів у Дніпровсько-Донецькій западині підтверджуються спорово-пилковим комплексом, що виділений з порід ряду свердловин Леляко-Озерянської, Червоно-Заярської, Полтавської та інших площ.

У спорово-пилковому складі альбських відкладів значну роль відіграють спори родини *Gleicheniaceae* (до 30%); присутні спори родин *Schizaeaceae*, *Hymenophyllaceae*, *Dicksoniaceae*, *Syatheaaceae*; серед пилкових зерен голонасінних рослин виділяються родини *Cupressaceae*, *Pinaceae* (рід *Cedrus*). Пилкові зерна покритонасінних рослин складають до 6% від загальної кількості.

В альбському спорово-пилковому комплексі постійно зустрічаються представники десмідієвих водоростей класу *Hystrichosphaeridaceae* (від 10 до 19%).

На електрокаротажних діаграмах глини характеризуються порівняно невисокими значеннями уявного опору та негативними аномаліями ПС (обернена крива ПС).

Одержані дані вказують на те, що північно-західна частина Дніпровсько-Донецької западини має більш складну будову в пізньоюрську та ранньокрейдову епохи, ніж це уявляли раніше.

Уточнення стратиграфії верхньоюрських та нижньокрейдових відкладів вивченої частини розрізу північного заходу Дніпровсько-Донецької западини дозволяє більш обґрунтовано встановлювати структурні особливості регіону та окремих піднять, що має практичне значення при проведенні розшуково-розвідувальних робіт на нафту, газ та інші корисні копалини.

* Бюлл. МОИП, нов. сер., 1951, 26, 5.

** Тр. ВТУ, 1963, 62.

11-463

1967

ГЕОЛОГІЧНИЙ ЖУРНАЛ

Том 27, вип. 2, 1967 р.

БЕРЕЗЕНЬ — КВІТЕНЬ

Журнал засновано в 1934 р. Виходить 6 разів на рік

ВИДАВНИЦТВО «НАУКОВА ДУМКА»

К И Т В

Проверено 1974г.

З М І С Т

Чекунов А. В., Поверхня Мохоровичича та деякі основні риси глибинної будови земної кори України і суміжних регіонів	3	✓
Лаптева А. М., Палінологічне обґрунтування стратиграфічного розчленування юрських відкладів північно-західної окраїни Донбасу	19	✓
Нечаев С. В., Розподіл деяких елементів у нижньопалеозойських сланцевих товщах Західних Саксонських Рудних гір	27	✓
Клочко В. П., Трофімов Д. М., Гатинський Ю. Г., Геологічна будова північно-західної частини Малі-Нігерської западини	39	✓

Короткі наукові повідомлення

Косигін Ю. О., Воронін Ю. О., Про формалізацію уявлень геології в зв'язку з проблемами впровадження математичних методів та ЕОМ	48	✓
Ткаченко К. Д., Атмосферні опади як фактор мінералізації ґрунтових вод	53	✓
Коваленко О. Г., Вторинні зміни карбонатних порід нижнього та середнього карбону південного схилу Воронезького масиву	58	✓
Каптаренко-Черноусова О. К., Воронова М. А., Супрунюк К. С., Шайкін Й. М., Ямниченко І. М., До стратиграфії верхньої юри — нижньої крейди південно-західної частини Дніпровсько-Донецької западини	62	✓
Баранова Н. М., Геворк'ян В. Х., Довгань Р. М., Кравченко Г. Л., До питання про геологію південного схилу Приазовського масиву	71	✓
Стульчиков В. О., Козак С. О., Вивчення розподілу Ni та Co в породах Верхівцевського району та визначення їх вмісту методом спектрального аналізу	78	✓
Бобровник Д. П., До питання про генезис самородної сірки Прикарпатських родовищ	80	✓
Богаєць О. Т., Захарчук С. М., Плахотний Л. Г., Особливості складчастості Тарханкутського півострова	85	✓
Науменко П. І., Геологія Новоселівського залізрудного родовища	90	✓

Відділ геолого-виробничої інформації

Гаева Н. М., Добренський О. Є., Соловей Б. О., Знахідки шееліту та каситериту в районі Середнього Побужжя	95	✓
---	----	---

Дискусії

<u>Коротков Г. В.</u> , Про глибокі розвідки у Донецькому басейні	98	✓
---	----	---

Критика і бібліографія

Досін Г. Д., Про монографію В. Б. Порфір'єва та ін. «Менілітові сланці Карпат»	107	✓
Ключников М. М., Мороз С. А., Деякі зауваження з приводу статті Д. Є. Макаренка, Р. Н. Ротман «Нові дані про палеоцен північно-східної частини Українського щита»	109	✓

Хроніка

Дідковський В. Я., Геворк'ян В. Х., Єневич Б. Ф., Клещенко С. О., Чугунний Ю. Г., Геологічні дослідження в експедиції XVIII рейсу науково-дослідного судна «Михайло Ломоносов»	112	✓
--	-----	---

37821